

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 34/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť L. K., bytom B., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. A. M., bytom I. pri D., vo veci porušenia jeho základných práv a slobôd upravených v čl. 20 ods. 3 a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I z 10. septembra 2002 č. k. 21 C 147/98-260 a rozsudkom Krajského súdu Bratislava z 27. novembra 2000 č. k. 13 Co 334/2000-207, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť L. K. v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 13 Co 334/2000-207 z 27. novembra 2000 o d m i e t a ako podanú oneskorene

2. Sťažnosť L. K. v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 21 C 147/98-260 z 10. septembra 2002 o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 23. decembra 2002 doručené podanie L. K., bytom B., (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 20 ods. 3 a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 21 C 147/98-260 z 10. septembra 2002 a rozsudkom Krajského súdu Bratislava, č. k. 13 Co 343/2000-207 z 27. novembra 2000 označené ako „Návrh na začatie konania pred Ústavným súdom SR“. Pretože podanie nespĺňalo náležitosti ustanovené v § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd vyzval sťažovateľa na jeho doplnenie. Sťažovateľ na výzvu reagoval podaním z 20. januára 2003. Súčasťou odpovede bolo aj splnomocnenie pre komerčného právniku JUDr. A. M., I. pri D., na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ svojou sťažnosťou nadväzuje na podanie, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 24. októbra 2002 a ktoré bolo 29. novembra 2002 odložené podľa § 23a zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ sa dožaduje vyslovenia porušenia svojich základných práv rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 13 Co 334/2000-207 z 27. novembra 2000, ktorým Krajský súd Bratislava ako odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 21 C 147/98-182 z 20. júna 2000 v časti úrokov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konania (v ostatnej časti bol rozsudok potvrdený). V súvislosti s namietaním porušenia vyššie označených základných práv uvádza, že sa domáhal zrušenia zmluvy z 28. februára 1996 na pojednávaní 27. novembra 2000, na ktorom Krajský súd Bratislava označil túto zmluvu ako prikazováciu, ale bezúspešne, a poznamenáva, že Krajský súd Bratislava (aj Okresný súd Bratislava I) uprednostňuje záujmy správcu - družstevnej organizácie pred právami vlastníka. Sťažovateľ sa dožaduje aj vyslovenia porušenia svojich práv uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 21 C 147/8-260 z 10. septembra 2002, ktorým Okresný súd Bratislava I zamietol návrh na obnovu konania (o zaplatenie istiny v sume 2 661 Sk

s príslušenstvom), nakoľko podľa názoru Okresného súdu Bratislava I neboli splnené podmienky pre povolenie obnovy konania. Ako argumenty porušenia svojich práv uvádza využitie právnych prostriedkov (dovolanie, odvolanie, návrh na obnovu konania).

Všetky skutočnosti uvádza sťažovateľ s cieľom dosiahnuť vyslovenie neplatnosti zmluvy uzatvorenej medzi vlastníkami bytov na ulici Za sokolovňou 3 a 5 v Bratislave z 28. februára 1996 a Stavebným bytovým družstvom Bratislava I..

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva a slobody“), ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri rozhodovaní o sťažnostiach postupuje podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje a zisťuje, či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 13 Co 334/2000-207 z 27. novembra 2000 (ktorý mu bol doručený 8. februára 2001). To znamená, že sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ označuje rozsudok Krajského súdu Bratislava ako rozhodnutie, ktorým boli porušené jeho základné práva a slobody, bola podaná oneskorene, preto v tejto časti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ namieta v ďalšej časti sťažnosti porušenie svojich práv uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 21 C 147/98-260 z 10. septembra 2002. Toto rozhodnutie je výsledkom konania o návrhu na povolenie obnovy konania, ktorému Okresný súd Bratislava I nevyhovelo, pretože sťažovateľ ako dôvod na obnovu konania neuviedol ani jeden z dôvodov uvedených v § 228 Občianskeho súdneho poriadku. Súčasťou žiadneho z práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, nie je právo na povolenie obnovy konania. Navyše, sťažovateľ využil podanie opravného prostriedku (odvolania) proti označenému uzneseniu Okresného súdu Bratislava I, o ktorom v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nebolo rozhodnuté. Vyplynulo to z podania samotného sťažovateľa, ktorý len predvída, že Krajský súd Bratislava zotrvá na svojom názore, že zmluva z 28. februára 1996 má charakter prikazovacej zmluvy.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2003